

בוא נדבר עסקים — מבצע חורף של אווים לאנשי עסקים

באוויס עסקים כרגיל.

חברת ההשכרה הגדולה בישראל יצאה בימים אלה בתוכניות השכרת מכוניות מיוחדות לאנשי עסקים. חברות וגופים כלכליים. מנכ"ל אווים בישראל. מר שמעון דנאי מסר כי במסגרת התוכנית יהנו אנשי העסקים משורה של יתרונות בלעדיים:

- * תעריפים מיוחדים ונוחים בהתאם לתקופת ההשכרה וסוג הרכב.
- * גמישות בהשכרת רכב לפי צרכי הלקוח (מיום ההשכרה ועד מספר חודשים ויותר).
- * מחירון קבוע בדולרים.
- * אפשרות לתשלום בכל כרטיסי האשראי המקובלים בארץ ובעולם.
- * שכירת רכב בכל מקום בארץ ובעולם.
- * שכור כאן — והחזר שם" בכל סניפי אווים בישראל — ללא תוספת תשלום.

בלי מושא פנים.

השבוע פורסם כי שבועון הליכוד, יומן השבוע, עומד להיות לירחון. צעד כזה הוא בדרדכיכלל התחלת הסוף.

קשה לומר שאני מצטער על כך. על שבועון זה ניתן לומר: טוב שקם, וטוב שהוא הולך לעולמו, עולם שכולו אי-אמת.

טוב שקם — מפני שהוא עזר לחשוף את הפרצוף האינטלקטואלי של הימין הישראלי.

יש עיתונים רעים. יש עיתונים רעים מאוד. יומן השבוע לא היה עיתון ככלל.

מבחינת רמתו, היה עלבון לקוראים, אם היו כאלה. אם היו קוראים שלא נעלבו, הרי זאת תעודת-עניות לליכוד. לא היתה השמצה יותר מדי מגוחכת. מכרי ששבועון זה יחשוש מלפרסם אותה. לא היתה תדרמה. שהוא לא היה מסוגל לרדת אליה. החל בשקרים גסים וכלה בנייתוחים שהיו מביישים תלמיד של כיתה ה'. היה זה ביטאון שלא יכול היה להופיע בארצות-הברית כעיתון-כיתה בגימנסיה.

אבל זה לא היה עיתון סתם. זה היה הביטאון של המיפלגה השלטת במדינה. מיפלגה שזכתה בקולותיהם של 40% מאורחי-המדינה שהשתמשו בזכותם להצביע. וזה מבהיל למדי.

הימין הציוני היה בשעתו משופע בעיתונאים טובים. זאב ז'בוטינסקי היה עיתונאי מיקצועי מעולה. הוא הקים רור של עיתונאים רוויזיוניסטיים. שמילאו את עיתוני הארץ. (אני עצמי, אם מותר לי להזכיר זאת, כתבתי את מאמריו הראשונים, בעודי נער בן 17. בעיתונים רוויזיוניסטיים.) והנה אין הימין הישראלי המקובץ מסוגל להוציא אלא עלון מגוחר. עיתונאי הימין לא באו אל

מילוא עם שמיר רימון חדש. ריח ישן

השבועון הזה, וקוראי הימין לא רצו לקרוא אותו (שהרי אחרת לא היה נמוג).

נדמה לי שזוהו סימפטום מובהק להידרדרות האינטלקטואלית של הימין הישראלי. יומן השבוע שימש לו כבואה נאמנה. רוני מילוא, שרווח ריחפה מעל לכל ההרפתקה הזאת, הוא התגלמות האינטלקט של הליכוד.

על חשבון הבארון

בדרך כלל אני שמח על חיסולו של עיתון ככלל, ושל שבועון כפרט. אני יודע מה עצום המאמץ המושקע בהוצאת שבועון, אילו התלבטויות עובריים העורך והצוות. אם אינם מצליחים, אפשר להשתתף בצערם. בשנות קיום העולם הזה קמו ונקברו עשרות שבועונים, שניסו להתחרות בנו, לחקות אותנו ו/או להרוס אותנו. מי בגלוי ומי בדרך מוסווית.

בשנות ה־50 קם השבועון רימון. ידענו שהוא הוצא על-ידי השיוכית, ובריעבד הורה בכך הממונה על שרותי-הביטחון דאז, איסר הראל, שראה בהעולם הזה את "האויב מס' 1 של המישטר (הבני-גוריוני)". כדבריו. זה היה עיתון-דרפוש, והרשיתי לעצמי לברך על סגירתו. יומן השבוע הוא חוליה נוספת בשרשרת כלתי מפוארת זו, והוא זוכה בכרכה רומה.

בלי קשר לזהותו הפוליטית, זה היה אחד השבועונים שנולדו על בירכי האופנה החדשה: מוצאים מממן המשופע בכסף, לוקחים נייר נהדר ויקר כזהב, אוספים מערכת גדולה ומוציאים שבועון בלי כל תחשיב כלכלי, "על חשבון הבארון". כמוקדם או במאוחר, כאשר

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03/232262/3, תל-דואר 136 • העורך הראשי: אורי אבנרי • עורך-מישנה: דוב איתן • עורך תכנית: יוסי שנון • עורכי-כתוב: ענת ישראל ונורא נוימן • צלמי מערכת: ציון צפריר ענת סרגוסטי וציפי מנשה • עורכת דפוס: אהובה קרין • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: העולם הזה בע"מ • הדפסה: הדפוס החדש בע"מ, תל-אביב • הפצה: גר" בע"מ

ההפסדים מרקיעים שחקים, זה נמאס גם לבארון, ואז נגמר העסק (ראה תשקיף). חוששני שעתה, בגבור המיתון, אופנה זו תחלוף במהרה.

רומן הח"כ והאופנאית

הבלטין ראובן סיוון סיפר לפני כמה ימים כיצד המציא חיים נחמן ביאליק את המילה "רישרוש" ("לרשרש", "מרשרשים"). הוא הכניס מילה זו לראשונה לסיפור של גרשם שופמן בוורשה, בעת עריכתו. "מה תמהתי", כתב ביאליק ליריד, "בראותי מקץ שבועיים לצאת המחברת והנה פשט שימושה של מילה זו כמעט בכל כתבי הסופרים". אחד הסופרים אף התערב עימו שראה את המילה במידרש או בתלמוד.

אני מבין לרוחו של ביאליק, זוהי אחת ההנאות הטהורות המעטות בחיים להמציא מילה חדשה ולראות כיצד היא נכנסת לאוצר-השפה, ונבלעת בו כאילו היתה קיימת שם מימי-ימימה.

זוהי הנאה צרופה, מפני שאינה גורמת נזק לאיש וכמה הנאות יש בחיים שניתן לומר זאת עליהן? וגם מפני שהיא חדה וחלקה.

יכול ארם להמציא רעיון ולעקוב אחרי התפתחותו — כיצד הוא מעורר תחילה שינאה ובוז, מתקבל במשך הזמן, הופך נכס-צאן-ברזל של הציבור, מנוצל לרעה על-ידי כסילים ובני-בליעל (כדברי השיר המפורסם של ווריאור קיפלינג), משפיע על המאורעות. אבל קשה להוכיח אכזרות לגבי רעיון. אם הוא מצליח, רבים טוענים לבעלות עליו. רק אתה בעצמך יודע כיצד נולד, מתי, היכן, ואילו מילה — כמעט שאין ויכוח על לידתה, גם אם הדברים ידועים למעטים בלבד.

המילה "אמרגן", למשל, היא נולדה אצלנו במערכת אחרי יסורים קשים. עד אז דיברו על "אימפרסו" — מילה נוראה בעברית. מישהו הציע לקצר ל"אימפרס", מילה איומה לא פחות. התחבטנו במשך שעות וימים, ניסינו יצירי-כילאיים שונים של "לארגן" ו"אמנות", ולבסוף שלף אורי סלע, עורך-הכתוב שלנו דאז, את השפן מן הכובע: "אמרגן". המילה התקבלה תוך כמה שבועות בפי כל. היא היתה פשוט "נכונה". היא סיפקה צורך שהיה קיים, והיא התאימה בדיוק, כיום משוכנעים רבים שזוהי מילה תלמודית, כמו "אמרכל" (ויש גם בורים לשוניים, שהפכו את היוצרות והמשוכנעים כי המילה היא אמרכ"ל, כמו רמטכ"ל, מנכ"ל ויצירופי-מילים מורכבים אחרים).

את המילה "חללית" המצאתי לגמרי-לגמרי לבדי. אני זוכר היכן זה היה ומתי. עיבדתי מאמר אמריקאי עתידי (אז) על מסעות בחלל, ונתקלתי במילה "SPACE SHIP", שהיו רגילים לתרגמה כ"ספינת-חלל". המצאתי "חללית", על מישקל "משאית", וכיום לא יעלה איש על דעתו כי מילה זו לא ירדה מן השמיים מעצמה. כמו עב"ם (עצם-בלתי-ימוזחה) אמיתי.

הרבה לפני כן, לפני מילחמת-העצמאות, כאשר ערכת את כתבי-העת במאבק המצאתי את המילה "מתוסכך", גם עליה גאוותי. הסלאנג הצברי המציא אז את המילה המצויינת "מצוברח" (מלשון מצבירוח), ועדיין לא היתה קיימת המילה "מתוסככל" (מי המציא אותה?). הכרתי הרבה נערות נחמדות, שהתקשיתי להגדיר את התכונה המושכת ביותר שלהן, ועל כן קבעתי שהן "מתוסככות". (מעולם לא נמשכתי אל נערה שהיתה לגמרי-לגמרי נורמלית.) יש, כמוכן, מילים שהמצאנו במערכת, ושרח העולם הזה רבך בהן. כלומר, הן התקבלו כלשון הרבים. אך המשתמש בהן נזכר בהכרח בכור-מחצבתן. למשל: "חמשיר" (שלום כהן), טיפיש-עשרה (סילבי קשת), "כתבלב" (סלע? אני?), "מישפטטון" (אני). הן ממלאת צורך מסוג אחר. הן מסיבות לנו פחות הנאה מאשר מילים פשוטות, שנורקו למימי האגם הלשוני כדגים חרשים. ללא אבא ואמא, והשוחים בו מאז ככתוך שלהם, למשל "ח"כ" (לא סתם כראשית-יבות, אלא כתיבה עצמאית) ו"אופנאית".

אם יציע אחד הח"כים לצרף אמרגן ואופנאית לצוות של חללית, והדבר יעורר ביקורת קטלנית מפי כתבלב מתוסכך, להנאתם של בני הטיפיש-עשרה — יהיה זה חג אמיתי.

ד"ר אביאל

שבתאי לביא הורוסקופ הבורסה לניירות ערך בת"א חיזוי אסטרולוגי לבורסה ינואר - דצמבר '84

שלח/י צ'ק לפקודת האסטרולוג
שבתאי לביא
ע"ס 500 ש.ש.

לת.ד. 1157 גבעתיים 53111

החוברת תגיע
למשרדך ע"י שליח!

הי עיף!

הוצאה לאור * פרסום * יעוץ אסטרולוגי
שדות אברהם 5 תת-ג עלמץ 734847
מכתבים ת.ד. 1157 גבעתיים 53111